

ἐν ἐσθῆτι οἰκιακῇ, διὰ δὲ τῆς ζωγραφικῆς εἰκόνισεν οὐχὶ ἥρωϊκὰ ἢ μυθολογικὰ ἀντικείμενα, ἀλλὰ γὰρ τοὺς συγχρόνους καὶ ἄλλα σύγχρονα ζῶα συνωδὰ τῇ φύσει. Ἡ δραματουργία, προσθέτει ὁ Καβαλλόττης, δὲν περιωρίσθη εἰς τὴν ζωολογίαν, ἐξεμεταλλεύθη πάντα τὰ θέματα τοῦ πρακτικοῦ βίου, οἷον τὴν ιδιωτικὴν καὶ δημοσίαν οἰκονομίαν, τὰς περὶ γάμου νομοθεσίας, τὰ περὶ νοθείας καὶ νομιμότητος τῶν τέχνων, τὰ περὶ συμβολαίων καὶ δωρεῶν μεταξὺ ζώντων καὶ τεθνεώτων, τὸν ἱατροδικαστικὴν, τὴν συγκριτικὴν ἀνατομίαν καὶ παθολογίαν, τὰ νομοθετικὰ ψηφίσματα τῶν κοινοβουλίων καὶ τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις . . . Κυλινδροειδεῖς πῖλοι καὶ κομπὰ περιλαίμια εἰσῆχθησαν θριαμβευτικῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν συνοδίᾳ ἤχων κλειδοκυμβάλου ἀντὶ τῆς ῥωμαντικῆς κιθάρας διὰ τὴν ὀρχηστικὴν τελετὴν τῆς τρίτης πράξεως, καὶ ἐκπυρσοκροτήσεις ὀπλων πυριτιδοβλήτων ἀντὶ τῶν ξιφῶν, διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς τελευταίας πράξεως. Τὰ πάντα ἀνενεώθησαν, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ ὁδύνη δὲν καταρᾶται πλέον ὥς ὁ Προμηθεὺς, οὐδὲ κλαίει ὥς ἡ Ἑκάβη. Ἀλλ' ἐν τούτοις ἐν τῷ μέσῳ τῆς νέας ταύτης ἁρμονίας τῶν νεωτέρων φωνῶν καὶ ἤχων, τῶν νεωτέρων ἐρώτων καὶ ἐγκλημάτων, ἐν τῷ μέσῳ τῆς δυσαρμονίας τῶν κηρυγμάτων ἅτινα μεταμορφοῦσι τὴν κοινωνίαν καὶ τῶν κρότων τῶν ἀγχεμάχων πυροβόλων (πισολίων) οἵτινες λύουσι τὰ προβλήματα αὐτῆς, ἀκούεται ἐνίοτε ἡ ἡχὴ μονήρους τινὸς φωνῆς οἶονεὶ ἐπὶ τῶν ἀνέμων ἀπὸ μακρὰν φερομένη ». Καὶ ὁ Καβαλλόττης μνημονεύει ἐνταῦθα τοῦ Ἑρρίκου Χάινε ὅστις ὕμνη-